

Johny Noer

ØJEBLIKKET

Nummer 3

Johny Noer

ØJEBLIKKET

Nummer 3

FORORD

Det er klart, at når professor dr. Theol. Svend Andersen, Århus Universitet, søger at anbefale Svenska Kyrkans indførelse af det 'kønsneutrale ægteskab' (2009), så må han kunne fremføre nogle teologiske argumenter derfor. Han henviser i den forbindelse til Ruths bog 1:16b-17, hvor der til de to kvinder, Ruth og Naomi, knyttes udsagnet: "Kun døden kan skille os ad." – "Dette," hævder han, "kan opfattes som et kærlighedsforhold mellem to kvinder – et 'homoseksuelt alternativ' til Mattæustekstens fremhævelse af det heteroseksuelle ægteskab. (Krit. Forum 120, side 48). For med det samme at lukke munden på. indsigelser, forsætter professoren (citat): "En god og velbegrundet nyfortolkning af ægteskabet... en revision, som er fuldt ud forsvarlig som resultat af en fornyende – men ikke forfalskende fortolkning af Bibelen ... disse fornyelser vil afspejle vielsesritualets teologiske hovedtanke: Det seksuelt funderede varige samliv..." (s. 49-50). Professoren henviser til Den Augsburgske Bekendelse artikel 23 om 'hvorledes utugt forebygges'. Professor Svend Andersen og hans lige bør imødegås – hvilket sker i dette og følgende numre af 'Øjeblikket'. Med disse erklæringer bringer de sig uden for kirkens bekendelse...

Med ørkenhilsener
Johny Noer

ØJEBLIKKET
– EN PRÆST SKAL HAVE LYST
TIL SIN GERNING

(Nr.2 – kap. 9)

”Næh, præsterne selv bør ikke være afholdende; de skal have en flaske vin hver dag, og (hvis de udviser en særlig iver) to flasker; en præst skal have lyst til sin gerning, så at han med varme og charme – ja, med hele overbevisningens magt kan begejstre folk, så at de i skarevis melder sig ind i vor forening...” (Søren Kierkegaard)

Den 5. januar 2005 valgte seks af landets biskopper samt Grønlands biskop at udsende (citater): ’en vejledende ordning for en gudstjenestelig velsignelse for par, der har indgået registreret partnerskab’. Kirkeministerens 2010-udvalgsrapport nævner i en fodnote (side 25) biskop-navnene på dette (i manges øjne) ’halve, halvhjertede dusin’. Det var biskopperne Erik Norman Svendsen, Københavns Stift, Jan Lindhardt, Roskilde Stift, Holger Jepsen, Lolland Falster Stift, Kresten Drejergaard, Fyens Stift og Kjeld Holm, Århus Stift, samt Sofie Petersen, Grønlands Stift.

I en fælles udtalelse fra alle landets biskopper blev to punkter slået fast (citater): ”Vi tager afstand fra en kristelig eller menneskelig fordømmelse af homoseksualitet og homofilt samliv,” og 2) ”Bibelske udsagn om homoseksualitet kan ikke anvendes i en kristelig fordømmelse, idet evangeliets helhedssyn vejer tungere i denne sag end enkeltstående bibelord...” (udv. rapp. side 25).

*

Dermed er grænselinjerne skarpt og konsekvent aftegnet. Der eksisterer herefter en uoverstigelig kløft mellem denne holdning og (mener jeg) de otte kirkelige organisationers indstilling, der lige så tydeligt signalerer, at de allerede er gået fra borde; de er ikke med i den båd...

Disse organisationer giver i deres udmeldinger udtryk for, at i lige så høj grad, som de tager afstand fra en ’kristelig

fordømmelse af homoseksuelle' således fordømmer de enigt, vedholdende og bestemt det homofile samliv. På ingen måde kan de godtage, at 'de bibelske udsagn om homoseksualitet' med en let håndbevægelse fejes af bordet; alle 'enkeltstående bibelord' betragtes som: 'Et skrift, som er indblæst af Gud, og som også er gavnligt til at belære, til at irettesætte, til at genoprejse, til at optugte i retfærdighed, så at Guds-mennesket kan blive fuldt beredt, velskikket til al god gerning" (2. Tim. 3:16-17).

De kristne organisationer præciserer, at de også i denne sag har overtaget reformatorernes opfattelse af Skriften som højeste autoritet i alle lærespørgsmål. For dem kan der på ingen måde med henblik på udførelsen af homovielses-ritualer viges fra dette fundamentale skriftprincip.

"Hvis Bibelen ikke havde været det selvfølgelig udgangspunkt i reformationstidens kirkekamp, havde Luther ikke haft nødvendig ustandselig at underbygge sine standpunkter med enkelte, klare bibelord. Kun ved at anvende enkeltstående udsagn fra Den Hellige Skrift (320.7: 'Verbum Dei, ex quo certo sciamus' Apol.21:17) har man klart kunne adskille, hvad der er Guds Ord og hvad der er løgneprædikanters tale," hedder det (573,27: Wenn falsche Prediger aufstehen und ihnen Lügenstand für Gottes Wort dargeben..." GK (1.53).

*

Som udgangspunkt i vore dages kristne afstandtagen fra biskoppernes lære om, at enkeltstående bibelske udsagn ikke kan anvendes for at afsløre synd og åbenbare frelse, kan henvises til Luthers Katekismus. I hans gennemgang af de ti bud refererer han uafbrudt til enkeltstående bibelvers (2. Mose 20:5 f) – og tolker dem med klare og tydelige forklaringer om, hvorledes 'Gud rigeligt belønner dem, der holder Hans bud og indtil fjerde slægtled straffer dem, der foragter Hans bud'. Altså

en forkyndelse, der både indeholder trusler og forjættelser, men hvis sandhed står urokket, også når det tilsyneladende går de gudløse godt og de gudfrygtige slet (GK 1.30 ff).

Luther taler ikke her om det udefinerlige og flygtige begreb, der i dag benævnes som 'summen af Guds ord'. Guds ord kan i Luthers Katekismus betyde ét bestemt, enkeltstående bibelord. Det er i dette tilfælde ikke afgørende for Luther, om man kan betegne skriftafsnittet som 'evangelium'. For ham er bibelordet overalt et klart, guddommeligt udsagn, som i kirken udgør den højeste instans (citater): 'hævet over præster, provster og bisper' (Tract 11).

SOM ET TVEÆGGET SLAGSVÆRD

Luther havde selv været i Rom og set den såkaldte kirkelige og gejstlige 'herlighed' på nært hold. Siden blev han klar over, at alt det, han havde fået at se bag kulisserne af pavestolens herredømme ikke kunne bekæmpes med et par overåndelige teologiske vendinger. For ham var Guds Ord aldrig en lille forgyldt pennekniv men et mægtigt tveægget slagssværd... 'levende og virkende og så skarpt, at det trænger så dybt ind, at det sønderdeler sjæl og ånd, marv og ben, og er dommer over hjertets tanker og meninger" (Hebr. 4:12). Ingen 'højere' åndeliggørelse af evangeliet kan udrette et sådant værk. Kun det enkle, slebne bibelord, som finder sin egen bekræftelse i Den Hellige Skrift, kan 'sønderdele' og 'sønderhugge'...

Da han i året 1510 i sin munkeordens ærinde drog af sted til Rom, glædede han sig til at kunne læse messer ved de romerske altre. "Jeg var næsten ked af, at min far og mor endnu var i live," fortæller han, "for jeg ville så gerne med mine messer og andre fromme handlinger have udløst dem af skærsilden." Han fortæller videre, at da han ved et sådant alter var i gang

med at fremsige det højtidelige ritual, der bestod i at indvie nadverelementerne, opdagede han, at hans romerske kolleger ved et naboalter ekspederede flere messer, inden han blev færdig med én.

”Fratello, passa, passa,” råbte de. ”Skynd dig, skynd dig, broder! Lad vor frue snart få sin søn hjem igen...” ja, det blev ham fortalt, at nogle af de romerske præster ved nadverindvielsen plejede at sige: ”Panis es, et panis manebis vinum es, et vinum manebis (’Brød er du, og brød forbliver du, vin er du og vin forbliver du...’ (hvilket vil sige, at disse præster ikke selv troede på nadverens ’forvandlingsunder’). I Luthers senere kamp mod al denne spot og ugudelighed kunne han ikke nøjes med én eller anden ulden forklaring om betydningen af ’summen af Guds Ord’. Kun den skarpe klinge, som hedder ’bibelordet’ kunne ’trænge igennem’...

*

Luther lyttede i Rom til de endeløse beretninger om pavernes verdslighed og ugudelighed. Om Alexander d. VI af familien Borgia. En ryggesløs mand med en flok børn, der fulgte i hans fodspor. Om dengang Alexander havde indbudt den mægtige familie, Collonna, til måltid med den hensigt at forgive dem alle sammen. Ved en fejltagelse døde Alexander selv på stedet men sønnen, den fornemme kardinal, Cæsar Borgia, drak i hast flere liter olie og lod sig derefter hænge op i benene – og fik således giften ud af kroppen. Han myrdede derefter sin egen bror for en kvindes skyld, blev fængslet i Spanien af Kong Ferdinand – skulle henrettes, men bad så mindeligt om at få lov i enrum at skrive med en munk. Da vagterne senere åbnede døren til cellen, lå munken dræbt på gulvet, og kardinalen var sluppet bort, iført hans kappe.

”Når gejtigheden er sådan,” erklærede Luther, ”så skal man ikke undre sig over, at gudløshed og usædelighed breder sig i det italienske folk.” ”De velské (italienerne),” forklarede Luther siden,

”er enten overtroiske eller også tror de ikke på noget som helst.” Han tilføjede: ”Når folk går i kirke i Italien, siges der om dem: Så, nu går de hen til ’den almindelige vildfarelse’ – og hvis én og anden tager det alvorligt med kristendommen, bruger man udtrykket ’bon christiano’, hvilket faktisk betyder: ’et godtroende fjols!’”

ET ENKELT BIBELORD

Luther fik indblik i det gigantiske romerske udsugningssystem. Med egne øjne så han, hvordan pavemagten skrabede vældige summer til sig – og en del år senere skriver han: ”Sådan vil Tyskland til sidst blive ædt op indefra – og det vil faktisk være romanisternes største glæde, for de regner os ikke for andet end umælende bæster; i Rom har jeg hørt det ordsprog: ”List guldet fra de tyske tosser – og gør det, så det klodser!”

”For hundrede tusind gylden ville jeg ikke undvære, hvad jeg så i Rom,” kunne Luther finde på at sige. ”Hvis jeg ikke ved selvsyn havde set al den fordærv, så ville jeg have troet, at jeg siden gjorde paven uret!”

Året før sin død skriver Luther: ”Ingen kan forestille sig, hvilke kæltringstreger, synd og skændsel, der foregår i Rom – ja, hvis der noget sted findes et helvede, så er Rom bygget derpå!”

*

Det var i denne formørkede situation, at et enkelt bibelord trængte igennem den unge Luthers forvirrede og ulykkelige sind. Det var ikke en større, teologisk forklaring, der tændte reformationens først glød i hans hjerte. ”Som et klokkefår løb jeg omkring i alle kirker og kroge og troede på alt, hvad man bandt mig på ærmet,” fortæller han...

Da kom han en dag til det kapel, der kaldes Sancta Sanctorum. Her var 'den hellige trappe'. – "Det er den trappe, som Kristus, mishandlet og blødende, gik op ad for øverst oppe at møde den romerske statholder, Pontius Pilatus," (fortalte folk), "den er blevet bragt hertil fra Jerusalem..."

"Hvad skal jeg gøre?" spurgte Luther.

"Du skal på dine knæ krybe op ad trappen og trin for trin fremsige de foreskrevne trappebønner. Gør det, for det vil give dig adgang til store åndelige velsignelser! Husk at betale afladspenge for hvert eneste af de 28 trin, som din Herre har måttet vandre før dig..."

Midt under denne anstrengende bodsøvelse på 'den hellige trappe' i Rom lyste pludselig ét enkeltstående bibelord op i Luthers indre. I hans hjerte lød det klart og tydeligt; "Den retfærdige skal leve af tro" (Röm. 1:17). Luther rejste sig på stedet. Han kravlede ikke op ad flere trappetrin, og han fremsagde ikke flere trappebønner. Dette ene ord fra Romerbrevet strålede med ét gennem hans mørke – og den første ild, der siden skulle fænge i mange lande og riger, styrtede fyrster og ryste troner – ja, tvinge pavedømmet i knæ – var antændt.

*

I dag er det ubegribeligt, at evangelisk-lutherske biskopper kan få sig selv til – samlet og enigt – at erklære, at 'det enkeltstående bibelske udsagn 'ikke tør komme til orde'. "Det er kun evangeliets helhedssyn, der er gældende," forklarer de... og det er herefter dem selv, der bestemmer, hvad dette 'helhedssyn' skal indeholde...

Når nu det enkelte bibelord har en så mægtig betydning og kraft – sådan som det for Luther beviste sig at være tilfældet (med blot én linje fra det syttende vers i Romerbrevets første kapitel: ”Den retfærdige skal leve af tro”) så må det samme gøre sig gældende, når der en halv snes vers senere i samme romerbrevskapitel erklæres: ”Derfor gav Gud dem hen til vanærende lidenskaber; deres kvinder ombyttede den naturlige omgang med den unaturlige... mænd øvede skamløshed med mænd... (v.26-27).. ja, da må princippet stadig være gældende, når det i begyndelsen af det efterfølgende romerbrevskapitel hedder: ”Ved du ikke, at Guds godhed leder dig til omvendelse?” (2:4)

I det følgende vil jeg henvise til, hvorledes en dansk doktor i teologi ikke viger tilbage for at underbygge sin (i mine øjne) dokumenterede vranglære på en enkeltstående linje i Bibelen.

MULDVARPEBLINDE TEOLOGER

I Sverige har man retligt set afskaffet forskellen mellem ægteskab og registreret partnerskab og indført det såkaldt ’kønsneutrale ægteskab’. Tilsvarende har Svenska Kyrkan indført en vielsesordning, som kan bruges både til homoseksuelle og heteroseksuelle ægteskaber. ”Hvad skriftlæsningerne angår,” skriver Svend Andersen, professor, dr. Teol. Aarhus Universitet (med en slet dulgt begejstring): ”gives der mulighed for at læse fra Ruths Bog 1:16b-17. Her knyttes til de to kvinder, Ruth og Naomi, udsagnet: ”Kun døden kan skille os ad.” Teologiprofessoren fortsætter: ”De to kvinder er svigermor og svigerdatter. Senere i fortællingen gifter Ruth sig og får en søn, men alligevel kan forholdet opfattes – og er blevet det – som et kærligheds forhold mellem de to.” For at ingen skal være i tvivl om, hvad professoren hermed hentyder til, skriver han videre: ”Man har i den forbindelse hæftet sig ved, at forholdet mellem de to kvinder beskrives med de samme ord som forholdet mellem

Adam og Eva i den anden skabelsesberetning.” Professoren konkluderer: ”Man kan således sige, at teksten fra Ruths Bog kan læses som det ’homoseksuelle alternativ’ til Mattæustekstens fremhævelse af det heteroseksuelle ægteskab...” (Kritisk Forum, side 48).

*

For den jævne bibellæser er denne form for udlægning af de bibelske tekster fremmed og destruktiv. Historien i Gamle Testamente om Ruth er følgende: Naomi, Ruths svigermor, rejser under en hungerperiode fra Betlehem til Moab. Hendes mand dør og enken ’siddet tilbage med to sønner’ (1:3). Disse gifter sig med to kvinder dér fra egnen. Den ene af dem er Ruth. Begge de unge mænd dør, og da enken, Naomi, hører, at situationen har bedret sig i Betlehem, gør hun sig klar til at vende tilbage til Israel. De to svigerdøtre følger med hende.

(Allerede på det tidspunkt af fortællingen begynder Aarhus-professorens hentydning til Ruths og Naomis såkaldt ’lesbiske forhold’ at vakle; ”du har vist godhed mod min afdøde søn,” siger Naomi til Ruth. ”Gå nu tilbage og bliv gift igen... v.9).

Ruth insisterer imidlertid på at ville blive hos sin svigermor – og den ældre kvinde prøver atter at overtale sin ’sønnekone’ (gl. oversættelse): ”Hvis du følger med mig til Israel,” siger hun, ”er det med hensyn til at blive gift igen. Jeg får ikke flere sønner (citater): ”Selv hvis jeg endnu i nat tilhørte en mand og fik en søn, skulle du så vente, til han bliver voksen. Nej, Ruth! Vend tilbage til Moab og bliv gift igen...” v. 12-13).

(Gennem hele denne indledende beretning til historien om Ruth, blegner den teologiske professors hentydninger til det påståede lesbiske forhold mellem svigermor og svigerdatter. Naomi befordre tværtimod den unge kvindes længsel efter at blive

gift igen. Som fortsættelsen af historien klart viser, herskede i Israel strenge love om, hvem den unge enke kunne gifte sig med. Naomi understreger det håbløse i denne situation og har derfor kun samme råd at give sin svigerdatter: ”Gå hjem til dig selv – og blive gift igen!”

*

Ruths insisteren med hensyn til at ville følge sin svigermor lyder således: ”Hvor du går hen, vil jeg gå, hvor du bor, vil jeg bo, dit folk er mit folk, og din Gud er min Gud. Hvor du dør, vil jeg dø, og dér vil jeg begraves. Herren ramme mig igen og igen. Kun døden skal skille os” (1:16-17).

*

At teologiprofessoren, Svend Andersen, kan tolke disse ord til at skulle give udtryk for en lesbisk holdning mellem de to kvinder, er ikke blot at fordreje og gøre vold på teksten – men at indlæse egne fejlagtige meninger i et forhold mellem to af Bibelens fornemste figurer. Naomi og Ruth er drevet af helt andre motiver end det erotiske begær, som Aarhus-professoren vil have anbragt i teksten. Ordene: ”Dit folk er mit folk, og din Gud er min Gud,” er langt fra grundet i et homoseksuelt forhold. Den bibelske beretning drejer sig om en ung hedningekvinde, der gennem svære trængsler er kommet til tro på Israels Gud – og (som kvinden Rahab i Jericho) vælger side og nu ønsker at forene sig med Israels folk. Den efterfølgende sætning lyder således: ”Og så fulgtes de ad til Betlehem.” Den indeholder et profetisk lys, som totalt undgår professorens opmærksomhed. For at begribe dette gammeltestamentlige glimt af åbenbarelse, må professoren bevæge sig ind i den del af Ny Testamente, hvor apostelen forklarer, hvorledes Kristus er vor fred – ”Han, som gjorde begge parter (hedninger og jøder) til ét og nedrev det gærde, som skiller, nemlig fjendskabet” (Ef. 2:14). I det nytestamentlige

afsnit vil han kunne finde den dybere mening med henblik på hvorfor jødingen Naomi sammen med hedningekvinden, Ruth, 'fulgtes ad til Betlehem' (Davidsbyen, hvor Ruth blev gift med en mand, der gjorde hende til Davids tipoldemor; Matt. 1:5) og bragte hendes navn ind i Jesu Kristi slægtsregister (v.1).

Om Aarhusianeren, Svend Andersen, og hans bibellære om det homoseksuelle forhold mellem Naomi og Ruth kan kun siges, at han dermed hører til 'de mennesker, som vender sig bort fra sandheden' (Titus 1:14). – Apostelen erklærer om disse (mulvarpeblinde teologer): "Alt er rent for de rene; for de besmittede og vantro er derimod intet rent, men hos dem er både forstand og samvittighed besmittet. De hævder at kende Gud, men i gerning fornægter de Ham, afskyelige som de er og uduelige til enhver god gerning" (v.15-16).

DET KOSTBARE BEDRAG

Søren Kierkegaard, som gennem disse skrifter får lov til at sige sin mening om de aktuelle forhold, lægger ikke fingrene imellem. Under overskriften: 'Hvilen lykke, at ikke alle er endt som præster' har han følgende lignelse at fortælle:

"Lad os forestille os, at der bliver dannet et selskab med det formål at bekæmpe alkohol og drukkenskab. Selskabets bestyrelse finder det formålstjenligt at antage en flok mænd, der som foreningens udsendinge – talere og præster – kan gennemrejse land og rige for at få folk til at melde sig ind i foreningen.

"Men," betoner bestyrelsen i det møde, hvor dette bliver besluttet, "at holde igen på præsterne vil ikke hjælpe! Man kan ikke forlange af dem, at de selv skal være afholdsfolk og derfor ikke må drikke vin! Den slags fører ikke til noget! I så tilfælde

får vi kun disse udvandede, selvfornægtende stakler, der ikke kan begejstre nogen for vor sag. Næh, præsterne selv bør ikke være afholdende; de skal have en flaske vin hver dag, og hvis de udviser en særlig iver to flasker! En præst skal have lyst til sin gerning, så at han med varme og charme – ja, med hele overbevisningens magt kan begejstre folk, så at de i skarevis melder sig ind i vor forening.”

(Forestil dig nu, at medlemmerne ikke bare forbliver medlemmer, men alle bliver præster i vor forening. Hvad ville det ikke kunne ende med?)

Kierkegaard konkluderer: Nøjagtigt sådan forholder det sig med kristendommen og staten. Kristendom er læren om afholdenhed, forsagelse og lidelse – ja, læren om 'ikke at skikke sig lige med denne verden'. Det er altså den lære, der kun udsteder anvisninger for den kommende verden...

Denne lære skal staten nu have anbragt! ”Men,” siger staten – ”at forlange, at også præsterne skal være afholdende, får vi ikke noget ud af. Forlanger vi det, får vi kun dette livsfornægtende, fortyndede budskab, der jager folk langt væk! Nej, præsterne skal kunne leve sådan, at det er en fornøjelse – både for dem og deres familie – at forkynde denne lære.

Først når det er tilfældet, kan man gøre sig håb om at vinde folk for 'forsagelsen af det jordiske'. Da vil præsten nemlig være indstillet på 'med varme og charme og hele overbevisningens magt' at skildre for menneskenes børn, hvor livsalig denne forsagelse

og lidelse er, og hvor herligt det er at få anvisninger om den kommende verden. Åh, det er så – 'hør, hvor hver han kan udmale det for os! – det er så saligt, saligt, saligt...”

Søren Kierkegaard slutter tilsyneladende denne lignelse med udbruddet: ”Hvilken lykkel, at vi ikke alle er endt som præster!”

*

Derefter er der imidlertid som et lille ophold i hans efterladte skrifter. Som om han giver sig selv en tænkepause. Så fortsætter han pludselig med fornyet energi. Han skriver:

”Gud i Himlene bærer sig anderledes an, når Han vil have kristendommen indført. Han sikrer sig, at der i hvert fald er én sand kristen – og det er ham, der skal være lærer i kristendom!

Og så går det ellers løs med at vinde mennesker for denne lære. Imidlertid går det kun småt fremad – og i samme grad som det er sikkert og vist, at læreren selv er en sand kristen, sådan vil det med sikkerhed ende med, at han bliver slået ihjel! Mere kom der altså ikke ud af det. Læreren var den eneste, der var tilbage...

Søren Kierkegaard slutter med følgende betragtning: ”Det ser altså ud til, at Gud i Himlen mangler den rette kundskab. Især den højere statskundskab... at Han forekommer som en indskrænket stakkel af den gamle skole... ja, at Han er enfoldig nok til at mene, at hvis man vil sy, skal man også slå knude på tråden...

Uden altså at fatte statskundskabens hemmelighed, hvor man springer alle den slags småting over... tager man fat på sagen for i en håndvending at skabe sig millioner af kristne ved hjælp af lærere, der ikke selv er kristne...”

Som en afsluttende note tilføjer Kierkegaard: ”Åh, hvor er det langt ude! Og det kalder man alvor! Århundreder er blevet spildt på dette kostbare bedrag. Der er blevet betalt penge derfor i dyrede domme – men den egentlige regning venter forude: En forfejlet evighed!

ØJEBLIKET

– BESNÆRELSENS BLÆNDVÆRK

(Nr.3 – kap. 10)

”... netop i det øjeblik spænder staten sit fangegarn ud. Den forfører ham, så at det unge menneske i besnærelsens blændværk får det indtryk, at det at være lærer i kristendom lige er vejen for ham. En sådan stilling er præcis, hvad han ønsker; den vil sikre ham en god løn (der vokser med årene) huslig, hygge i familiens skød, karriere (der måske kan føre ham til tops)... men alt sammen – så kristeligt det end kan være – på bekostning af hans uskyld... (Søren Kierkegaard, 25. juni 1855).

Kirkeministeriets 2010 udvalgsrapport har lagt an til kollisionskurs. Sammenstødet er uundgåeligt! De, der har indtegnet den farlige rute, har vidst det på forhånd; det er dem, der bør stilles til ansvar for denne usædvanlige sejlsads...

Braget og rystelsen finder sted i de urolige farvande, hvor homoseksualitet ifølge Bibelen betegnes som synd. Rapportens forklaring er følgende: ”Flertallet (af udvalget) finder, at kirken i sit forkyndende virke (præstens prædiken) må forudsætte, at homoseksualitet hverken er mere eller mindre omfattet af synd end heteroseksualitet (side 32).

Dermed er det fastslået, at homoseksualitet ikke (ifølge kirkeminister-udvalget) kan betragtes som synd! Sammenligningsforholdet er jo det af Gud indstiftede forhold mellem mand og kvinde, hvilket aldrig ’i sig selv’ kan betegnes som synd. Når altså ’udvalgets flertal’ (inklusivt dets trænede teologer) hævder, at ’homoseksualitet i sig selv hverken er mere eller mindre omfattet af synd end heteroseksualitet’, kan konklusionen kun være denne ene: Som ægteskabet mellem en mand og en kvinde i sig selv aldrig kan betegnes som synd, således er homoseksualitet ej heller (’hverken mere eller mindre’) at betegne som en syndig lidenskab’.

*

Overfor denne holdning står apostelens klare lære i indledningen til Romerbrevet. Han forklarer, hvordan (citater): ’Gud gav dem hen

til vanærende lidenskaber,” og redegør straks for, hvad han mener med dette. Apostelen skriver: ”Deres kvinder ombyttede den naturlige omgang med den unaturlige,” (Rom. 1:16). Dermed er det lesbiske forhold alle steder og til alle tider i Ny Testamente betegnet som synd. En såkaldt ’vanærende lidenskab’ kan umuligt komme ind under nogen anden kategori (ja, et ’kar til vanære’ omtales senere i samme nytestamentlige brev som ’et vredens kar, fuldt færdigt til fortabelse’... Rom. 9:22).

SÅDAN SKAL PRÆSTEN PRÆDIKE

Når homo-udvalgets flertal erklærer, at ’kirken i sit forkyndende virke må forudsætte’, at homoseksualitet ikke er at betegne som synd, så betyder det (som ovenfor anført) ganske enkelt, at ’sådan skal præsten prædike’...

Hvis vi spørger, med hvilken ’forudsætning’, at han (med henblik på det homofile samfund) skal prædike således, får vi at vide, at ’sådan mener kirkeminister-komiteens flertal’...

Hvis præsten hertil tør indvende, at hans forudsætning indtil nu har været Bibelen og kirkens bekendelsesskrifter, vil han i udvalgsprotokollen få besked på, at det er et overstået stade. Har han ikke hørt, at biskoppen omhyggeligt og gentagne gange har forklaret, at Bibelens ’enkeltstående udsagn ikke kan anvendes til en fordømmelse af det homoseksuelle samliv’? Det vil sige, at når apostelen i Romerbrevet om det homoseksuelle forhold erklærer, at ’mænd øvede skamløshed med mænd og pådrog sig den velfortjente løn for deres forvildelse’ (Rom. 1:27), så er det et af de steder, der (citat): ’som en forudsætning for kirkens forkyndende virke’ er slettet af præstens prædiken. Det skriftord gælder ikke længere... og dette har noget at gøre med folkekirkens ledelsesstruktur.

*

”En teologisk betegnning af folkekirkens ledelsesstruktur er nødvendig ved siden af en juridisk,” hævder professor dr.theol. Theodor Jørgensen, ”fordi den danske folkekirke er en bekendelseskirke, sådan at forstå, at den er forpligtet på en bestemt bekendelsestradition” (Phønix 1. 86, s. 152).

”Den forpligtelse kan du godt glemme,” afbryder ministerkommiteen. ”Din prædiken om dette forhold har herefter som eneste ’forudsætning’, at (citater): ’det bibelske vidnesbyrd ikke kan siges at tale imod det homoseksuelle samliv, som det kendes i dag!’ (side 32)

Professor Theodor Jørgensen fortsætter:

”Bekendelsestraditionen fremgår entydigt i grundlovens § 4, hvor den evangelisk-lutherske kirke identificeres med folkekirken.”

Professoren insisterer: ”Forudsat er her den fastsættelse af bekendelsesgrundlaget, som vi finder i Christian V’s Danske Lov: Biblen, de oldkirkelige symboler, ’Confessio Augustana invariata’ af 1530 og Luthers lille katekismus...”

”Underordnet!” erklærer 2010-september udvalgsrapport. ”Alt, hvad der hedder lov og tradition, symboler og katekismer – ja, Bibelen selv er fra nu af sat ud af spillet! Flertallet i ministerens udvalg finder (citater): ’at der findes gode grunde for at betragte det homoseksuelle samliv som en samlivsform, der kan integreres i teologi og kirke’ (rap. Side 32).

”Jamen...”

”Ikke noget ’jamen’ (citater): ”Det homoseksuelle samliv strider ikke mod det grundlæggende i evangelisk-luthersk kristendoms forståelse...” (rap. Side 32).

*

Klarere kan homo-teologernes lære næppe formuleres! Dette er den retning og rute, som det danske stats kirke-flagskib har taget. I den kommende tid vil det vise sig, at kursen indebærer de største faremomenter. Som Titanic styrer det mod isskarpe undervandsgiganter, der på et tidspunkt vil flænge alle vel-armede bundkar af skrogets tætte sider. De første nødråb høres allerede, og på et tidspunkt vil dette flotte skib – hvis ikke det ændrer kurs – gå til bunds med mand og mus...

DET NÅDIGE AFLADSTILBUD

I året 1514 blev en mand af brandenburgsk fyrsteslæggt, Albrecht von Mainz, udnævnt til ærkebiskop. For ret at kunne træde frem i sin nye ærkebiskoppelige myndighed var det nødvendigt, at han hos paven anskaffede et såkaldt 'Pallium'. (Det er en fin, hvid, ulden krave med seks påsyede kors af sort silketøj).

Det betydelige ved dette 'Pallium' var, at ulden til den fine, hvide krave var taget af nogle særlige hellige får. Allerede som små lam var de udtaget til denne høje bestemmelse; fåret var opvokset hos nonnerne i St. Agnes Kloster, der klippede dem, spandt ulden og omhyggeligt syede den fine, hvide krave.

Der var engang, at en sådan pavekrave var gratis; men de tider var nu forbi! Albrecht von Mainz måtte betale paven 20.000 gylden for at få sin krave med de seks sorte kors.

Forgældet som biskoppen var, kunne han ikke se nogen anden udvej end at låne pengene i handelshuset Fugger i Augsburg. Pavekraven måtte han ha', koste hvad det ville...

Nu gjaldt det så om at få skrabet de mange penge sammen, som han skyldte handelshuset – og da pave Leo d. 10ende netop på

det tidspunkt forberedte en nådig og storslået aflad for de arme sjæle i Tyskland, var der her en mulighed for, at ærkebiskoppen kunne få sin gæld betalt. I så tilfælde kunne han med langt større tilfredshed og sindsro bære den fine, hvide, uldne krave, som var syet af ulden fra de hellige får i St. Agnes Kloster. Desuden gik det overskud, der kom ind ved det nådige afladstilbud i Tyskland til opførelsen af den hellige og mægtige Peterskirke i Rom.

*

Ærkebiskop Albrecht af Mainz blev bevæget ved dette smukke formål og tilbød – selvom han havde rigeligt at gøre med det lokale, kirkelige arbejde – at hjælpe Den Hellige Fader med at få lidende sjæle båret ud af skærsildens kval.

Det kunne nu ske på den gode og effektive måde, at der ikke (i dette alvorlige tilfælde) var så megen tale om bod og omvendelse. Nej, alt det 'føleri' behøvede man ikke at være så optaget af. Dem, der ville nyde godt af 'Den romerske nåde', skulle blot lægge et par mønter i blokken – så var den sag om synd, omvendelse og anger bragt ud af verden...

(Og beløbene var rimelige – mente ærkebiskoppen: Konger, dronninger, fyrster og biskopper (som han selv) skulle betale 25 gylden for et afladsbrev. Abbeder, grever og baroner skulle aflevere 10 gylden. Dem, der havde en årlig indkomst på op til 500 gylden, skulle betale 6 gylden... og således videre ned til 1 gylden. De fattige (dem, som må tigge deres brød) kunne nøjes med en smule bøn og faste).

*

Der måtte nu aftales et rimeligt arrangement, så at de arme syndere kunne modtage aflad uden hele det gamle ståhej med bod og omvendelse, og da det nu drejede sig om kontant betaling

for afladsbreve, måtte der være orden i sagerne. Det blev derfor højtideligt besluttet, at nettoudbyttet skulle deles ligeligt. Det ville have Guds behag! Det smukke og storslåede formål med Peterskirken i Rom skulle have den ene halvdel. Ærkebiskoppen i Mainz den anden – men ret og rimeligt ville det være, hvis paven – før pengene blev delt – straks fik udbetalt 10.000 gylden. ”Min part,” forklarede ærkebiskoppen, ”skal ikke udbetales til mig. Lad det straks blive udbetalt til det Fuggerske Hus i Augsburg, der så venligt har hjulpet mig til den hvide pavekrave, som er spundet af uld fra de hellige får.”

Derefter blev der udvalgt ærkebiskoppelige afladskommissærere, der for en bestemt løn skulle sørge for, at det nådige tilbud om den pavelige aflad (som nu kunne opnås uden anden bod og tegn på omvendelse end det offer, der lå i at købe afladsbrevet) blev kendt og modtaget.

*

Det fortælles, at hvor afladskommissærerne kom frem, blev de modtaget, som om det var Vor Herre selv. Folket mødte dem i højtidelige optog udenfor murene, hvorefter de blev ført hen til kirken. Her blev pengeskisten (som indtog bodens og angerens plads) stillet op under et stort rødt kors, hvorpå det pavelige våben var ophængt.

Den af kommissærerne, som tydeligst kunne gøre det klart, at denne store nåde var tilgængelig ’uden selvpinsler’ eller ’opgiveness af det tidligere levned’, var dominikaneren Johan Tetzl. Han var i den grad en øvet afladsprædikant, som ærkebiskoppen satte pris på. Overleveringerne skildrer ham som ’en stor, stærk mand, der havde ordet i sin magt’. Han var dristig, ’forholdsvis lærd’ og hans livsførelse var ’sådan nogenlunde’.

Han var især god til at aflevere hårrejsende beskrivelser af de afdødes kvaler' for dermed at appellere til de efterlevendes familiefølelse. Han kunne som ingen anden gøre det klart, at her var der ikke noget at betænke sig på, idet der (som Morten Pontoppidan i sin bog om Luther forklarer... citat): "I dette tilfælde ikke var tale om nogen anger eller noget forsæt om at forandre sig. For sine afdøde kunne man lægge pengene i kisten, selvom man var på vej hen for at begå en dødssynd."

"Hører I ikke," hedder det i en af Johan Tetzels trykte prædikener. "Hører I ikke jeres forældres og andre afdødes stemmer, hvordan de råber: "Forbarm jer! Forbarm jer over mig! Vi forsmægter i disse kvalfulde pinsler, hvoraf I kunne løskøbe os med en lille almisse..." Han fortsatte: "Når pengene i kisten klinger, straks sjælen ud af skærsilden springer."

*

Det er mod denne afladshandel, at Luther den 31. oktober 1517 opslog sine 95 teser på kirkedøren til statskirken i Wittenberg. Luther er kontant i sine latinske sætninger. I den 71. tese skriver han: "Den, der taler imod denne sandhed om den falske pavelige aflad, være forbandet!" I den efterfølgende 72. tese tilføjer han: "Den, der har sorg og bekymring over afladsprædikernes kåde og frække ord, være velsignet."

De præster og biskopper, som i dag hævder, at de har Luther på deres side, når de (citat): 'kan tilbyde en kirkelig velsignelse af par, som har indgået registreret partnerskab' (M. Lindhardt. Kr. F. 120, s. 3) er ikke bedre end Johan Tetzels. De har blot ændret ordlyden til dette:

"Når velsignelsen i kirken udsiges, straks sjælen uden anger beriges!" ... og for disse gælder den 71. tese på kirkedøren i Wittenberg. Men for dem, som er bedrøvede og bekymrede over homo-teologernes 'kåde og frække ord' gælder Luthers 72. tese.

BODSBÆNKEN FORSVUNDET

I den Augsburgske Bekendelse artikel 12 forklares det om 'boden', at 'syndernes forladelse på et hvilket som helst tidspunkt kan blive et menneske til del, når det omvender sig..."

Teksten er så tydelig, at der næppe kan opstå tvivl om, at hvis et – ifølge Den Hellige Skrift – syndigt forhold (i modsætning til 'boden') velsignes, befordres og i stedet integreres i kirken, uden at en omvendelse har fundet sted, da bevæger de ansvarlige sig uden for kirkens bekendelsesskrift.

I den omtalte 12. bekendelsesartikel beskrives omhyggeligt, hvad kirken bør forstå ved begrebet 'bod'. (Det er jo et gammelt, glemt ord, som i forkyndelsen er gået totalt 'af mode' – og det i en sådan grad, at selv den slidte 'bodsbænk' er fjernet fra enkelte af Frelsens Hærs lokaler – ét af de sikre steder, hvor syndere klarrest og stærkest blev kaldt til omvendelse).

*

"Boden består af to dele," hedder det i bekendelsesartiklen. "Den ene er angeren eller den skræk, der er indjaget i samvittigheden, efter at synden er erkendt. Den anden er troen, som undfanges af evangeliet. Troen stoler på, at synderne forlades for Kristi skyld, trøster samvittigheden og befrier fra skrækken (TT: ""Welcher Glaub wiederum das Herz tröstet und zufriednen macht).

Det er åbenbart, at hvis det homofile samliv ikke i præstens forkyndelse betegnes som synd, da er et sådan forhold heller ikke noget, som mennesker skal omvende sig fra (I det tilfælde må imidlertid det afsnit i Ny Testamente fjernes, som fortsat hæveder, at 'loven er god og bestemt for manddrabere, ukyske og dem, der 'øver unaturlig utugt' (homoseksualitet... 1. Tim. 1:9). Der henvises i Bekendelsesskrifterne i den forbindelse til Matt. 3:8,

hvor Johannes til farisæerne og saddukæerne siger: "I øgleunger! Hvem gav jer den tanke at fly fra den kommende vrede? Så bær da frugt, som er omvendelse værdig og bild jer ikke ind, at I kan sige ved jer selv: Vi har Abraham til fader").

Set ud fra både Bibel og bekendelse gør kirken således synderen en dårlig tjeneste ved ikke at lade ham eller hende 'komme til erkendelse af synden' (gl. 'syndserkendelse'). Det er ifølge kirkens bekendelse en gudløs handling at søge at omgå lovens 'indjagelse af skræk' og 'dybe indgreb i samvittigheden'. Hvor denne første del af bodens virksomhed undlades, vil den anden del, trøsten og troen på syndernes forladelse for Kristi skyld, blegne og blive tilintet.

*

Nogle vil desværre være af den fejlagtige opfattelse, at sammenligningen mellem Luthers strid mod pавens afladshandel og homo-teologernes aktuelle forkastelse af 'bodens og omvendelsens betydning' er overdrevet; "opgøret med Den katolske Kirkes vranglære," hævder de, "kan slet ikke samstilles med den kirkekamp, som for tiden udkæmpes med henblik på indførelsen af et vielsesritual for homoseksuelle."

Er det rigtigt? Eller er det i modsat fald sandt, at den forhåndenværende strid (vedrørende nødvendigheden af 'lovens forkyndelse om synd, bod og omvendelse') i virkeligheden er den mest betydningsfulde kamp om 'kirkens rette lære' siden reformationen?

Tidligt i middelalderen var tredelingen af bodens og omvendelsens betydning blevet fastslået på koncilat i Firenze, hvor pave Eugenius IV sendte besked ud til den halve verden, at den rette lære om bod og omvendelse omfattede ikke blot én side, ej heller to sider, men den omfattede tre sider af samme sag!

Dette satte Luther sig voldsomt imod. ”Boden og omvendelsen omfatter ikke én side ej heller tre sider – men den omhandler to sider,” hævdede han. Til dette siger vor tids homo-teologer: ”Boden og omvendelsen omfatter hverken én side eller to sider eller tre sider, den omhandler ikke noget som helst. Den eksisterer ikke mere!

Dermed (vil jeg hævde) sætter kirkeministerens udvalgsrapport samt alle de bispere, præster og provster, som vil integrere den homoseksuelle livsstil i den evangelisk-lutherske kirke sig udenfor kirkens symbolske bøger; de kan ikke længere regnes for værende omsluttet af kirkens bekendelse. De tilhører det ’kætterkatalog’, som Den Augsburgske Bekendelse advarer imod.

Den 15. juni 1520 udsendte pave Leo X en bulle (Exsurge Domine), hvori han fordømte Luthers lære om, at ’boden og omvendelsen kun har to sider’.

(Luther erklærede, at den arme synder kun har brug for at angre og tro! Betegnelsen for angeren var det latinske begreb, ’Contritio’, som var et udtryk for ’den fuldkomne anger, udsprunget af sorg over synden og båret af forsættet om ikke mere at synde. Altså den bibelske forståelse af omvendelse).

Paven ville imidlertid have mindst tre andre latinske ord knyttet til omvendelsen. Disse tre ord fra Rom lyder sådan: ’Confessio’, ’absolutio’ og ’satisfactio’. Det var især det sidste begreb (satisfactio) som Luther var på vagt overfor. Han accepterede, hvad paven kaldte ’cordis contritio’ (hjertets anger) samt ’oris confessio’ (mundens bekendelse) – men han satte spørgsmålstegn ved ordet ’satisfactio’ (som beskriver en slags godtgørelse for synd efter præstens anvisninger... f.eks. aflad!)

Når nu det er en historisk kendsgerning, at den halve verden blev sat i brand i forbindelse med middelalderens kirkekampe

om disse begreber, så er det bemærkelsesværdigt, at netop det punkt, som bragte Luther til fortvivelse i klosteret (hjerterets sønderknuselse over synden) – helt og holdent stryges af de luther-ske præsters forkyndelse i dag. Ja, udvalgsrapporten hævder, at de er i bedste overensstemmelse med Luther, når de slår en streg over hele denne del af kirkens grundfæstede lære.

Den holdning, som Luther indtog i de 95 teser om afladen blev præciseret i den første tese. Den stod prentet på kirkedøren i Wittenberg med ordene: ”Når vor Herre og Mester, Jesus Kristus, siger: Gør bod! – så har han villet, at hele den troendes liv skal være bod!” Dermed mener Luther et liv under korset samt at den virkelige anger over synd allerede har medført Guds tilgivelse (tese 36). I den bodfærdige holdning er et menneske henvist til Guds Nåde hele livet!

*

Når vor tids præster taler om, at de forkynder ’summen af evangeliet’, så har de gjort regning uden vært. Deres opgørelse er ikke i overensstemmelse med reformatorenes facit.

I apologien taler Melancthon om dette forhold med usædvanlig heftighed – men med stor omhu. ”Summen af evangeliet er,” erklærer han, ”at anklage synden og tilbyde syndernes forladelse og retfærdigheden for Kristi skyld.” Han slutter: ”Angeren er lovens gerning,” (1 stk. 29). Den anden del af boden er troen på Kristus, som atter retter op og gør levende (stk. 35 ff). Omvendelse er selve indbegrebet af Kristi liv (art. 11)...

I dag underviser en hob af nye lærere det modsatte af Bibelens og bekendelsens budskab. For dem har Søren Kierkegaard ikke meget tilovers. ”De forfører en ny generation af unge,” siger han. ”Lad det nu være nok!”

STATEN FORFØRER DE UNGE

Søren Kierkegaard skriver: ”At forføre’! Det udtryk bruges mest i forbindelse med unge kvinder. Man taler om ’at forføre en unge pige’ og tænker da på hendes alder – altså netop det tidspunkt i hendes liv, hvor hjertets længsel efter det jordiske og forføngelige bringer hende i en farlig situation.

Den, der da åbner vejen for det stakkels barn og fører hende til hendes længsels mål (men ak, det sker på bekostning af hendes uskyld) en sådan gør sig skyldig i ’forførelse’...

Man finder det uansvarligt at forføre en ung pige, netop fordi hun er i den farlige alder, hvor livslysten og forføngeligheden er så stærk i hendes indre, at hun langt mere trænger til udefra at blive påvirket i modsat retning. ”Den er,” som ordsproget siger: ’let at forføre, som ikke vil høre... ‘

Det er præcis dette, som sker i kristeligt øjemed, når staten gør sig skyldig i at forføre den teologisk studerende ungdom. Kristendommens syn på livet er nemlig højt hævet over, hvad man almindeligvis forstår ved begreberne ’uskyld’ og ’renhed’; ordene er slet ikke i stand til at dække, hvad der egentlig ligger bag den kristne forståelse af disse begreber.

*

Søren Kierkegaard fortsætter: ”Ifølge Ny Testaments kristendom er det at være kristen – for slet ikke at tale om at være lærer i kristendom – forbundet med både forsagelse og lidelse. En sådan lærers vilkår er for det naturlige menneske absolut ikke taltalende.

Og så... præcis i det øjeblik, hvor den unge mand er mest optaget af, hvad denne verden har at byde på... ja, præcis i det øjeblik,

hvor han mere end noget andet havde brug for, at nogen trak i den modsatte retning... præcis i det øjeblik, hvor han enten skulle jages en skræk i livet for nogensinde at betræde denne vej eller modsat (hvis han da virkelig har et kald) skulle modnes til at begive sig i den retning... netop i det øjeblik spænder staten sit fangegarn ud! Den forfører ham, så at det unge menneske i besnærelsens blændværk får det indtryk, at det at være lærer i kristendom lige er vejen for ham. En sådan stilling er præcis, hvad han ønsker; den vil sikre ham en god løn (der vil vokse med årene) huslig hygge i familiens skød, karriere (der måske kan føre ham til tops), men alt sammen desværre – så kristeligt det end kan være – på bekostning af hans uskyld. Der er jo et løfte, han skal aflægge, for at der kan åbnes op for herligheden. Et adgangsløfte, der sidenhen hævner sig.

Af den grund må følgende kristelige fordring gøre sig gældende: Er det ikke snart på tide, at staten bekendtgør, at den ikke længere kan påtage sig ansvaret for de mange brudte præsteløfter. Staten har jo på den måde sluttet overenskomst med den forhåndenværende gejstlighed og skrevet kontrakt med den teologisk studerende ungdom. Lad det nu være nok! Efter et nærmere angivet åremål kan staten ikke længere befatte sig med at beskikke sådanne lærere...”

ØJEBLIKKET

– PRÆSTELØFTETS SELVMODSIGELSE

(Nr.3 – kap. 11)

”Hvilken selvmodsigtelse! Hvilken besynderlig form for alvor: Højtideligt at aflægge et præsteløfte, der faktisk indebærer den største selvmodsigtelse. Fordærveligt er det – både for staten og for kristendommen...” (Søren Kierkegaard, 27. juni 1855, Øjeblikket nr.3)

Politikerne vil komme på arbejde...

Det kan ikke nytte, at de i sagen om de kirkelige vielser af homoseksuelle udelukkende vil betragte dette fra en politisk eller en juridisk synsvinkel; inderst inde er de fleste af dem klar over, at når man træder ind på kirkens område (og f.eks. skal beskæftige sig med kirkeret) så forholder sagen sig på én eller anden måde til teologi.

Hvordan folketinget end vender og drejer det, så kommer tinget ikke uden om, at landets evangelisk-lutherske kirke ifølge grundloven betegnes som en 'statsreligion'. Lovgiverne kan ikke løbe fra den kendsgerning, at netop denne kirke (lovbefæstet) 'hvilede på bekendelsesskrifterne, sådan som de var indeholdt i Danmarks Lov 2-1. Folketinget må derfor bide den kendsgerning i sig, at dette klare reformatoriske læregrundlag videreføres med grundlovens § 4 for den danske folkekirke efter 1849.

Men hensyn til dette ubestridelige retsforhold mellem staten og kirken har universitetslektor, cand. theol. Jørgen Stenbæk følgende at sige:

”Bekendelsesskrifterne er jo teologiske udsagn, der kombinerer teologiske begreber. Den danske folkekirke hviler altså som retlig størrelse på teologiske udsagn og begreber i folkekirkens bekendelsesskrifter. Derfor har kirkeret i Danmark 'berøringsflader med teologien'.

Jørgen Stenbæk fortsætter: ”Disse kirkerettens berøringsflader med teologien har at gøre med det vigtige spørgsmål, hvordan staten gennem sin lovgivning ’støtter’ en evangelisk-luthersk dansk folkekirke, hvis væsen bestemmes af teologiske udsagn og begreber.” (Kirkeretsantologi 1991, side 52).

Når politikerne skal overveje disse ’teologiske udsagn og begreber’ er de ikke på hjemmebane – ja, enkelte af dem kan i deres uvidenhed vedrørende forholdet i kirken finde på at komme med så hårrejsende udtalelser, at de havde gjort bedst i at tie stille. De færreste af folketingets medlemmer ejer nogen fornemmelse af, at de i denne sag om det homofile vielsesritual i virkeligheden står overfor en flok sammenbidte og hærdede reformatorer, som for 500 år siden – med kætterbålene knitrende bag sig – fremsatte en række teser, som i dag ikke kan fejles af bordet med en håndbevægelse.

*

Disse fortidens uforfærdede prædikanter lægger med en forbløffende enstemmighed Bibelens tungeste vægt på de arme og totalt uforberedte lovgiveres bord. De udtaler på latin og tysk de dunkleste sætninger om ’synderens og angerens og omvendelsens betydning’ – ja, alt hvad der skjuler sig bag den tyske glose: ’Buße’ (Bod). De viger ikke tilbage for at slå op både i Bibelen og i kirkens ældede bekendelsesskrifter for at bevise, at nutidens præster og bisper omgås letfærdigt med Den Augsburgske Bekendelse – og Luther, der (når der uafledigt henvises til hans person) træder frem af reformatorernes kreds, højlydt erklærer, at det er en lodret løgn, når moderne teologer vil tage ham til indtægt ved at hævde, at hans udlægning af den aronitiske velsignelse kan bruges i det homoseksuelle vielsesritual (Krit. For. 120, side 65).

Alt dette skal politikerne nu tage stilling til, og præsterne bør overveje, om deres præsteløfte ikke er en selvmodsigelse...

*

Det ganske spørgsmål med forholdet mellem de nagende kirkelige begreber, som de lærde kalder 'lov og nåde' spillede ikke blot en lille og ubetydelig rolle – men havde den allerstørste betydning i den reformatoriske teologi. Dengang som nu var det afgørende, at man indenfor teologien forstod den svære kunst at skelne mellem disse to begreber. Ja hele indfaldsvinklen (altså i spørgsmålet om 'lov og nåde') er i virkeligheden – så vidt jeg kan se – det centrale punkt i debatten om, hvorvidt et ritual for homoseksuelle kan autoriseres og indføres i kirken? Når spørgsmålet er færdigdebatteret i kirken, ender det i folketinget, og ingen kan da forvente, at politikerne gør sig nogen forestillinger om kirkens 2000-årige hovedpine: Samvirkningen mellem lov og nåde. Øjeblikkets opgør er ikke kun et pludseligt opstået problem, som folkekirken i Danmark har at slås med. Det er et ældgammelt stridspunkt af historiske og internationale dimensioner – ja, det indbefatter nu en forbitret kirkekamp, som – antændt af en homofil tidsånd – udkæmpes på verdensvid basis. Hvad sagde reformatorerne for 500 år siden om denne sag?

*

I Luthers store katekismus (GK) stilles 'budene' og 'troen' knaldhårdt overfor hinanden! Budene handler om (uden at der bli'r lagt fingre imellem), hvad et menneske skal gøre i sit forhold til Gud – medens troen tillidsfuldt modtager det, som Gud gør for mennesket (GKII, 67; 661, 21-25).

Det samme gør sig gældende med reformatoren, Melanchton. I hans udførlige gennemgang af læren om retfærdiggørelse (Apol. 4) minder han uafsladligt og omhyggeligt om, at den rette forstå-

else af forskellen mellem evangelium og lov er 'den absolutte forudsætning' for at kunne begribe læren om retfærdiggørelse ved tro! (Hvis vor tids teologer her søger at springe denne 'absolutte forudsætning' over, hvor gærdet er lavest ved simpelthen at omgå de steder i Skriften, hvor loven gør sine retfærdige fordringer gældende, så er slaget om retfærdiggørelsen tabt; de vil da aldrig selv kunne nå frem til (eller være i stand til at føre andre frem til) retfærdiggørelsens høje mål.

*

Den reformatoriske teologi, som gennem bekendelsesskrifterne er den evangelisk-lutherske kirkes grundvold, støtter sig i den forbindelse også til 'Naturens lov' (Natürliches Gesetz). Efter syndefaldet (den katastrofale hændelse i Edens Have) er menneskets Gudserkendelse blevet indskrænket. En formørkelse har fundet sted – men ikke fuldstændigt overvældet Guds skabning ("... om den dog kunne famle sig frem til Ham og finde Ham, så sandt Han ikke er langt fra én eneste af os' ... Ap.G. 17:27). Reformatorerne giver udtryk for den opfattelse, at de ti bud er indskrevet i alle menneskers hjerter. Luther erklærer på sit middelaldertysk: "Die Zehen Gepot sind auch sonst in aller Menschen Herzen geschrieben." (De ti bud er allerede som sådan indskrevet i alle menneskehjerter... GK II 67 og Apol. 4.7).

Apostelen i Ny Testamente vedkender sig naturens tale. "Lærer ikke også selv naturen jer," (1. Kor. 11:14) argumenterer han, når han betoner forskellen mellem manden og kvinden. Han erklærer, at et intimt forhold mellem to mænd eller to kvinder er 'naturstridigt' eller (gl. oversættelse): 'unaturligt' (Rom. 1:27). – (Det 'kunstige' med henblik på f.eks. befrugtning beviser sig i det homofile forhold som en tydelig modsætning til den heteroseksuelle forbindelse, der ifølge naturen af sig selv opfylder det guddommelige påbud: 'Bliv frugtbare').

Alt dette fører til spørgsmålet om lovens opgave og om, hvorvidt den har en meddelagtighed i det, som Luther forstår ved 'den totalen Existenzwandel' – altså det totalt forvandlede liv... eller som apostelen Paulus skriver: "Som Kristus blev opvakt fra de døde ved Faderens herlighed, således skal også vi leve et helt nyt liv!" (Rom. 6:4).

DET FORVANDLEDE LIV

Den kristne kirkes historie om omvendelse og den arme synders bodfærdighed går langt tilbage i tiden. Paven og kardinalerne ville vende sig i deres grave, hvis de så, hvor letfærdigt denne sag administreres af alle slags bisper og præster i dag.

Den 22. november 1439 slog pave Eugen IV (under konciliet i Florenze) fast, at læren om bodfærdighed består af tre dele. For det første: 'et sønderbrudt hjerte' (cordis) contritio); for det andet: 'Mundens bekendelse' (oris confessio) og for det tredje: 'at gøre det godt igen, som synden (af ondt) har forøvet. (Satisfactio pro peccatis).

Selvom reformatorerne ikke fuldt ud accepterede, hvad paven fik ud af dette koncil, så strøg de aldrig 'omvendelsens nødvendighed' og 'det bodfærdige hjerte' af listen. Paven ville gerne have præsterne indsat som 'mellemmænd' i denne sag – men det afviser Bekendelsesskrifterne; de betoner, at anger og omvendelse helt er et Guds værk.

"Ingen melleminstans," erklærer reformatorerne. "Gennem loven knuser Gud hjertet, og gennem evangeliet heler Gud hjertet..."

*

Præstens prædiken bør således ifølge Bekendelsesskrifterne og støttet af Den Hellige Skrift forklare menigheden, at 'den indre bodfærdighed' (poenitentia interior) fører til et forvandlet liv. Dette gælder alle syndere. Luther taler om den bod og omvendelse, der fører til 'den totalen Existenzwandel'. Dette indbefatter, at synderen aflægger sin tidligere livsform, hvilket også gælder det par, der lever i et homoseksuelt samliv. Også det homoseksuelle par, som ønsker at vende sig til Gud, må lytte til apostelens ord, som han skriver til Efesermenigheden: "Dette siger jeg da og lægger jer i Herren indtrængende på sinde, at I ikke mere må vandre som hedningerne i deres sinds tomhed, formørkede som de er i deres tankegang og fremmede for livet i Gud på grund af den uvidenhed, der er i dem som følge af deres hjertes forhærdelse." Apostelen fortsætter: "... thi åndeligt afstumpede som de er, har de givet sig tøjlesløsheden i vold, så de... begår alle slags urene handlinger." Apostelen slutter: "Men således er I ikke blevet undervist om Kristus, så sandt I har hørt om Ham og er blevet oplærte i Ham, således som det er sandhed i Jesus: at I skal opgive jeres tidligere levned og aflægge det gamle menneske, som fordærves ved sine bedrageriske lyster og fornyes i jeres sinds ånd og iføre jer det nye menneske, der blev skabt i Guds lighed til at leve i den retfærdighed og fromhed, som hører sandheden til." (Ef. 4:17-24).

Det er klart som solen, at når en ny tids teologer (understøttet af Kirkeministerens udvalgsrapport og befordret af det homofile samfunds og massemediernes propaganda) alle vegne og ved hver en given anledning forkynder, at Bibelen tager fejl, når den erklærer homoseksualitet for synd – så bliver der hverken brug for omvendelse eller noget 'forvandlet liv'. I det tilfælde kan kirken lige så godt velsigne (og ved vielse 'sammensmede' og 'sammenføje') alt det, som Ny Testamente advarer imod som 'unaturlig utugt' – og præsterne bør da atter overveje, om deres præsteløfte indeholder en selvmodsigelse!

I Ny Testamente regnes homoseksualitet ind under den remse på 21 alvorlige synder, der (med navns nævnelse) afslutter Romerbrevets første kapitel. Efter detaljeret at have beskrevet det homoseksuelle og lesbiske forhold, der (som det mest væsentlige forhold nævnes først på listen) fortsætter apostelen med at benævne alle følgende overtrædelser med navn. Han skriver: "De blev opfyldt af alskens uretfærdighed, ondskab, havesyge, sletthed og fulde af misundelse, mordlyst, kiv, svig og ondsindethed – hemmelige og åbenbare bagvaskere, gudshadere, volds mænd, hovmodige pralende, opfindsomme på ondt, u lydige mod forældre, uforstandige, upålidelige, ubarmhjertige." Afsnittet slutter med ordene: "De kender Guds retsordning, at de, der handler således, fortjener døden; alligevel ikke blot gør de disse ting, men giver endogså dem, der handler således, deres bifald" (Rom. 1: 29-32).

Den dag, hvor præsterne kan rense bare én af de 21 'udtryk for ondskab' for betegnelsen 'synd', da kan også homoseksualitet fritages for at blive indregnet under dette begreb.

Politikerne og lovgiverne bør ikke et øjeblik tro på de præster, der vil bilde dem ind, at de har Luther på deres side, når de i kirken ønsker indført det såkaldte 'kønsneutrale vielsesritual'. Det er løgn, når de hævder, at (citater): "Luthers afstandstagen fra seksuelt samkvem mellem to personer af samme køn er tidsbettinget." (Prof.dr.theol. Sv. Andersen, Kr.For. side 43). Luther var i den sag ikke 'betinget af tidsånden' men som han selv siger 'forpligtet på Skriften'.

Da Luther i 1512 blev doktor i teologi, stod vejen ham åben, at han (som han selv havde lyst) kunne holde forelæsninger over forskellige grene af teologien. Det mest almindelige var, at en ny doktor i teologi straks gav sig i kast med dogmatikken. Det ansås for hans fornemste opgave at optræde som vejleder i den overleverede skoleteologis indviklede labyrinter. Alle andre fag

– deriblandt studiet af Den Hellige Skrift – blev betragtet som underordnede...

Men sådan var det ikke for Martin Luther; han lod dogmatikken ligge og gik straks i gang med udlægningen af de bibelske skrifter.

'Det vides i dag, at han begyndte sine forelæsninger med 'at læse over Romerbrevet'. Hans sigte var klart. Han lod studenterne øse af de evige sandheder, der er at finde i de stedse rindende kilder i stedet for at lade dem drikke af skoleautoriternes tildækkede brønde. Hovedindholdet i den nye doktors lære var, at mennesket i sig selv er en fortabt synder (som umuligt kan frelse sig selv) – men at Gud er nådig og har åbenbaret sin nåde i evangeliet om Jesus Kristus, samt at enhver, der omvender sig fra synd og tror på evangeliet, modtager Guds nåde til retfærdiggørelse og optages således i Guds samfund.

Disse forelæsninger, der konsekvent byggede på Bibelen som Guds ord, var noget nyt og ejendommeligt og fængslede studenterne i den grad, at universitetet i Wittenberg begyndte at komme i ry og tilgangen til dets auditorier voksede.

*

Kurfyrst Frederik den Vise af Sachsen lagde mærke til denne udvikling. Universitetet var hans 'kælebarn', for han konkurrerede i det skjulte med det ældre og mere ansete universitet i Leipzig.

Imidlertid er der mere at sige om denne periode i Luthers liv, der tydeligt viser, at han var en mand, der aldrig ville have godtaget den lære, som homo-teologerne for tiden udspreder. Ikke på noget tidspunkt ville han have accepteret den kirkeminister-protokol, der åbent erklærer, at (citater): 'enkeltstående bibelske udsagn ikke kan bruges i en fordømmelse af 'homoseksuelt samliv'.

Luther prædikede om søndagen i den lille klosterkirke – og det var de samme bibeltro toner, som på ugens øvrige dage hørtes på universitetet. Wittenbergs byråd bad ham da om også at prædike i byens sognekirke (som stedfortræder for den svagelige sognepræst).

Flere af disse 1500 tallets prædikener fra Wittenbergs sognekirke er bevaret. Især dem, hvor Luther gennemgår de ti bud. Som Wittenberg-munken på den tid langede ud efter al form for vranglære, sådan ville han i dag skånselsløst have slået ned på den homofile kætterbevægelse, der overalt breder sig indenfor kirkens mure.

Under disse prædikeners gennemgang af det første af de ti bud: ”Du må ikke have andre guder end mig” (2. Mose 20:3) hamrer Luther løs på den katolske vranglære om helgendyrkelsen. ”Vi kristne,” tordner han, ”skammer os ikke ved at fordele opgaverne (med hensyn til alle vore timelige behov) til de hellige. De er nu blevet ansat som en slags håndlangere og slavearbejdere. Overtroens mangelhovede slange har atter sneget sig ind på os, og vi har fået genoprettet Pantheon med dets kaos og romerske guder!”

Luther går tæt på sine tilhørere, når de henter deres dogmer om helgendyrkelsen uden for Den Hellige Skrift. ”Hvorfra ved du,” prædiker han udfordrende, ”at den hellige Sebastian og den hellige Rochus befrier fra pest? Hvem har fortalt dig, at den hellige Kristoforus bevarer dig fra en brat død? Hvem har bildt dig ind, at den hellige Appolina kan hjælpe mod tandpine? Det rene opspind! Og med alle disse nyopfundne helgener glemmer man de ord, der blev talt af Bibelens virkelige hellige mænd: Kristi apostle! Men de prædikede jo også kun fattigdom – og da kan de selvfølgelig ikke længere stå sig mod St. Anna, en af ’de nye helgeninder’, der skulle være god til at skaffe folk rigdom. Hun er jo opfundet til samme formål...”

*

Da Luther var færdig med helgendyrkelsen tog han fat på valfarts-uvæsenet. En ny vranglære, der greb om sig, og som ingen dristede sig til at modsige. En helt og holdent ubibelsk bevægelse, der blev befordret af præster, biskopper og fyrster. Luther beskriver fra prædikestolen, hvorledes husmødre og tjenestefolk pludselig erklærede sig for 'grebne af Helligånden' og dermed straks begav sig på valfart til et eller andet fjerntliggende hellige sted.

Helligånden er ordenens Ånd," forklarer Luther, "og lyt til et godt råd: Den dag din karl dukker op og er 'grebet af denne ånd', så få fat i en god, solid knortekæp og helliggør på stedet hans rygstykker med en forsvarlig dragt prygl. Så skal den valfartsdæmon nok stikke halen mellem benene og forsvinde."

(Jeg spørger: "Hvilket råd ville Luther have givet, hvis han i dag skulle lytte til de præster, provster og bisper, som sammen hævder, at 'Den Treenige Gud inkarnerer sig' i velsignelsen af det homoseksuelle samliv... Krit. For. 120, s.65)

På det tidspunkt i Luthers liv var det imidlertid, som om han talte for døde øren. Ingen af hans tilhørere vidste særlig meget om Ny Testaments sunde lære vedrørende 1) omvendelse fra synd, 2) troens modtagelse og 3) evangeliet om Jesu forsonende død på korset. Vranglæren om f.eks. 'valfart' derimod greb om sig som en døbringende epidemi – og hvis nogen talte imod dette kirkelige uvæsen, blev han straks udskreget som kætter. Han fik fra det øjeblik en hob af levebrødspræster på nakken ... "dem, der bedrager folk og som ødelægger hele familier ved at føre utilbørlig lære for skammelig vindings skyld (Tit. 1:11).

*

Ved midsommertid i året 1475 opstod der pludselig en mærkelig tilstrømning af 'valfartende pilgrimme' til en lille by, Wilsnach i

Brandenburg. Her kunne man fremvise en blodig hostie. (Hostien er alterbrødet eller 'oblaten', som den katolske præst højtideligt indvier ved 'messeofferet'). Præsterne lærte dengang (og lærer stadig) i pavekirken, at ved indvielsen af nadverelementerne forekommer en hemmelighedsfuld gentagelse af Kristi offerdød på korset."

Det store øjeblik ved den katolske gudstjeneste (som Luther i sin begyndende præstevirksomhed endnu forrettede i Wittenberg) indtræffer, idet præsten løfter 'monstransen'. Denne 'beholder' er et slags 'liturgisk gemme' af ædelt metal, hvori hostien (det indviede brød) ikke kun opbevares men fremvises for menigheden (Latin: monstrare: at fremvise.

Det, som præsten skal 'fremvise for menigheden' (både dengang og nu) er, at brødet virkelig er blevet forvandlet til Kristi virkelige legeme. Folk ser intet – men det er, hvad præsten forkynder, og hvad menigheden derfor skal tro...

I Wilsnach var der nu endelig noget at se. Dér var (sådan blev det fortalt) 'Herrens legeme begyndt at bløde inde i metalbeholderen'. Det var altså beviseligt sandt med den hemmelighedsfulde forvandling. Her i Wilsnach havde Gud ladet ske et nåderigt under. "Derfor er byen nu et helligt sted," forklarede præsterne. "Alle må valfarte hertil, knæle og kysse jorden, medens de synger: "Kyrie eleison" (Herre, forbarm dig!)

Beretningerne fortæller, at fra den lille by Arnstadt kom 324 mennesker. Fra Eisleben 1100... og senere i Niklashausen 70.000 fra alle egne af Tyskland. De fleste løb hjemmefra, som de gik og stod, uden rejseforberedelser, uden penge, halvnøgne, barhovede... tiggende sig frem. Mange jaget af angst for djævelen, helvede og skærsilden. Det endte med smitsomme sygdomme og mange mistede livet i de sammenpakkede menneskemængder.

Luther talte hårdt imod dette uvæsen. Men han var endnu ikke stillet overfor den største vranglære... den, der tændte reformationens ild over hele Europa: Den pavelige Aflad!

*

Vranglæren om det homofile ritual er ved at sprede sig. Homo-teologerne (som nævnt) er på vej mod nye ekstreme holdninger – sådan som det for tiden er tilfældet i Nordsjælland, hvor både præst, provst og biskop er blevet enige om, at 'inkarnationens gentagelse 'finder sted – ikke blot som den katolske kirke lærer under gudstjenestens forløb ved brødets brydelse) – men i den kommende (af dronningens autoriserede liturgi) ved den homoseksuelle vielse. De tre (sognepræst Jørgen Demant, Kgl. Lyngby, provst Eigil Saxe, Kgl. Lyngby og biskop Lise-Lotte Rebel, Helsingør) er indbyrdes indforstået med, at som Luther (citater): 'udlægger velsignelsen trinitarisk' (ifølge treenigheden) "sådan er både Fader, Søn og Helligånd tilstede, når den aronitiske velsignelse lyses over det homoseksuelle pars samliv." De homofile par bliver (hævder de tre gejstlige i Nordsjælland) under den kirkelige vielsesceremoni tilsagt al skabelsens lykke og liv. Alle lesbiske par bliver velsignet med (citater): 'den åndelige velsignelse, der retter sig mod retfærdiggørelsen af mennesket', og samtlige bøsser og lesbiske, der under vielsen modtager den tredje del af den aronitiske velsignelse vil herefter (citater): 'være forbundet med Helligåndens realisering i det kristne fællesskab' (Krit. For.120, side 65).

De præster, som fremover skal stå inde for denne teologi, når de velsigner de homofile brudepar, bør da eftertænke, om deres præsteløfte indeholder en selvmodsigelse.

EN FORDÆRVELIG SELMODSIGELSE

Jeg har jo med disse udgivelser af 'Øjeblikket' sat mig for, at jeg vil lade Søren Kierkegaard komme til orde i denne aktuelle kirkestrid; han kan bedre end jeg sætte tingene på plads. Folk vil almindeligvis undskylde ham, hvis han skulle komme til at sige noget forskrækkeligt om kirken og præsterne. "Han er jo død," vil de sige, "for evigt er han bragt til tavshed. Ham behøver vi ikke at være bange for."

I indledningen til ét af sine andre skrifter (Ent. El. Forord. s. 15) beretter han, hvorledes han ved nattetide har arbejdet med en afdød forfatters papirer. Han fortæller: "Da var det mig som gik en skygge over mit gulv. Den betragtede papirerne og fæstede derefter sit blik på mig: - "Jaså, du vil udgive mine papirer. Temmelig uforsvarligt af dig! Du vil dermed jage en skræk i livet på folk. Javel, det forstår sig. Du mener altså, at (ved at udgive mine efterladte papirer) gør du mig og mine lige uskadelige? Deri tager du fejl! Vi har blot ændret metode... og derved er vore vilkår forbedret!"

Det er under disse 'forbedrede vilkår' (som harmløse 'efterladte papirer') at Søren Kierkegaard i skriftet 'Øjeblikket' (nr.3) beskæftiger sig med 'præsteløftet'. Han omtaler dette løfte som 'en ed, der bliver brudt'...

(Det 150-årige skrift har vedblivende aktualitet, idet præsteløftet stadig er gældende. For at kunne blive ansat som præst i folkekirken skal den pågældende aflægge et præsteløfte, hvis indhold er fastsat ved kgl. Resolution af 27. august 1870. Præsteløftet underskrives af ordinanden i forbindelse med bispeeksamen, hvorunder folkekirkepræsten giver biskoppen sit ja-ord og sin hånd på at ville opfylde ordinationsløfte. Såvel ordinationsløftet som præsteløftet binder præsten til i sin forkyndelse at være i overensstemmelse med folkekirkens evangelisk-lutherske beken-

delsesgrundlag. Den kommende præst lover for den alvidende Guds Åsyn, med regnskabsdagen for øje, samvittighedsfuldt at ville holde (alt dette) 'efter den nåde, som Gud mig dertil vil forlene... ')

*

Med hensyn til et sådant præsteløfte skriver Søren Kierkegaard: "Hvis det nu skulle ske, at dette løfte ikke bliver overholdt, så er det faktisk mindre betænkeligt i betragtning af, at selve aflæggelsen af løftet er en stor selvmodsigtelse?"

Kristendommen drejer sig nemlig om det rige, der ikke er af denne verden... og netop i den sag (med ordinerings af præster) modtager staten et løfte fra en 'kommende lærer i kristendommen'. Løftets indhold erklærer med den største tydelighed, at ordinanden hermed sværger troskab til et rige, som er statens stærkeste modsætning. Derfor er et sådant løfte i sig selv en modsigelse. Det ligner på en måde den modsigelse, der ligger i, at en mand højtideligt sværger ved at lægge hånden på Ny Testamente, hvor der sort på hvidt står skrevet: "Du må ikke sværge!"

Hvis nu præsten på en eller anden måde skulle ende med at blive det, som Ny Testamente forpligter ham til: en Kristi discipel, en Kristi efterfølger, så er hans samtidige ansættelse som kongelig embedsmand hans største forhindring; i samme øjeblik, han vil bevæge sig i den retning, som hans præsteløfte faktisk forpligter ham til, må han bryde de bånd, der binder ham til stillingen som kongelig embedsmand. Hans forpligtelse som kongelig embedsmand binder ham nemlig således, at hvis han samtidig aflægger endnu et løfte med henblik på Ny Testamente, da må han (på et eller andet tidspunkt) komme i konflikt med det første.

Hvilken selvmodsigtelse! Hvilken besynderlig form for alvor: Højtideligt at aflægge et præsteløfte, der faktisk indebærer den

største selvmodsigelse. Fordærveligt er det – både for staten og for kristendommen!”

Søren Kierkegaard slutter: ”Den mest kristelige fordring til staten må i dette tilfælde være denne: Måtte det hermed behage staten – jo før jo hellere – at fritage den ganske gejstlighed for dens præsteløfte. Giv dem det aflagte løfte tilbage og indrøm bare, at med al den højtidelige løfteafleggelse er staten kommet ind i noget, som den slet ikke skal befatte sig med. Dermed vil det samtidig blive præciseret, at – hvilket er en stor sandhed – Gud selv (om jeg så må sige) gør op med hele den etablerede besætning af præster! Det gør Han ved simpelthen at give dem det aflagte løfte tilbage!

ØJEBLIKKET

– KONGELIGT FORORDNET

(Nr.3 – kap. 12)

”Hvad der er kongeligt forordnet er i orden! Dette lille tillægsord ’kongelig’ giver folk tryghed – ja, en garanti for, at her er noget, man kan forlade sig på. Her er noget, man bør respektere...” (Søren Kierkegaard 1855).

Danmarks Rigs Grundlov indeholder en række topaktuelle og eksplosive paragraffer om religionsfriheden. Som farlige miner har de ligget nedgravet i undergrunden, og kun de færreste har anet, at dagen vil komme, hvor netop disse ’skjulte’ grundlovsbestemmelser vil kunne bringe jordskælvsagtige rystelser ind over land og kirke, folk og rige.

Ved disse rystelser vil en række etablerede systemer indenfor både samfund og kirke blive testet indtil ’grundvoldene kommer til syne’, og deres tilhængere vil blive prøvet indtil marv og ben. Ritualer for indførelse af kirkelige homofile vielser er i virkeligheden en anstødssten, som vil bevirke, at hele grupper af de mest gudløse politikere vil blive afsløret, og en flok totalt verdslige biskopper vil blive klædt af til skindet (enkelte vil – som Jesus siger – ’falde over stenen’ og brække halsen. Andre vil blive invalideret på livstid...) – og det, som er ’kongeligt forordnet’ vil falme og miste sin værdighed!

Grundlovens § 4 er rystelsens epicenter. Den århundredgamle tekst viser pludselig tænder. Strengt fortolket giver den ikke politikerne en chance i deres anslag mod kirken. Hvor meget de end forsøger, vil folketingets medlemmer ikke kunne tillempe paragraffens ordlyd efter deres eget hoved. Den er støbt i grundlovens beton, hvilket vil irritere nogle af lovgiverne så voldsomt, at de vil have den fjernet. Dette vil føre til, at afgørende beslutninger vedrørende begrebet ’stat og kirke’ buldrer på døren – og enkelte vil forfærdet løfte hovedet og udbryde: ”Hvad skal alt dette ende med?”

'GØR REDE FOR JERES TRO'

Hvad i øjeblikket sker, tog i virkeligheden sin begyndelse på en iskold januardag i året 1530. På den dag drog kejser Karl d. V's ryttere med en højtidelig indkaldelse af samtlige fyrster og stænder ud i det mægtige tyske rige. "Kom til rigsdagen i Worms og gør rede for jeres tro!" hed det i indkaldelsen ... (og dette 'høje bud' synes nu atter at lyde over det ganske danske land...)

Hvad der i den efterfølgende sommer skete i Worms blev begyndelsen til det skrift, som i dag er den danske folkekirkes grundlag: Den Augsburgske Bekendelse. En sælsom vind jog gennem nationerne, og dette lysende, klare bekendelsesskrift opnåede hurtigt en officiel karakter som udtryk for luthersk lære. I året 1555 blev netop denne skarpt formulerede bekendelse grundlaget for delagtighed i Augsburger religionsfreden. 1577 blev den antaget som selv trosfundamentet for de kirker, der tilsluttede sig konkordieformlen. Danmarks vedkommende præciseredes Den Augsburgske Bekendelse som værende det afgjort grundlæggende bekendelsesskrift i såvel kongeloven som i Christians den V's Danske Lov... og i dag kan det fastslås, at da Danmarks Riges Grundlov ingen ændring har foretaget med hensyn til kirkens bekendelse, gælder dette stadig!

*

Den fjerde grundlovsparagraf erklærer med høj røst og klar stemme, at 'den evangelisk-lutherske kirke er den danske folkekirke og skal som sådan understøttes af staten'. Ingen andre kirker og intet andet trossamfund er blevet tilsagt en sådan 'understøttelse'. (Alle andre troende må f.eks. selv afholde de med deres lære og gudsyndelse forbundne udgifter). Kun den lære og bekendelse, som er den evangelisk-lutherske, understøttes 'som sådan' af staten – og dermed er denne kirkes grundlæggende bekendelse blevet bindende for lovgivningsmagten! Ingen – selv

de mest indædte fjender og foragtere af den evangelisk-lutherske lære – kan tillade sig at søge gennemført et standpunkt, der beviser, at denne kirkes lære ikke bør understøttes af staten! Et sådant tiltag vil være i strid med grundloven og vil kun kunne gennemføres, hvis grundloven ændres!

BEKENDELSENS AUTORITET

Allerede den første linje i Den Augsburgske Bekendelse 1. artikel vil skabe uro og modvilje blandt de danske præster, biskoper og politikere, som ønsker det nye vielsesritual for homoseksuelle indført i kirkens ritualbog. Den 500 år gamle bekendelses indledende sætning lyder således: ”Menighederne hos os lærer med fuld enstemmighed...”

En sådan erklæring fremtræder for homo-teologerne som et truende og uhyggeligt fænomen. Især når den (som det nu er tilfældet), skal opfattes som indledningen til selve det grundlag, som den danske stat har forpligtet sig til at understøtte. Landets og kirkens ansvarlige ledere var nemlig kommet til den trygge og beroligende konklusion, at alt det med en fast og myndig enstemmig bibelsk lære for længst var forsvundet i den tynde luft. Kirkens rummelighed var (i deres øjne) heldigvis blevet så rummelig, at der ikke længere var noget rum eller holdepunkt for en ledelsesmæssig klar lære... og de var af den grund lige så stille gledet ind i det billede, som Jesus fremmaler, når Han udbryder: ”Der skal komme en tid, da de ikke vil finde sig i den sunde lære, men for at leve efter deres egne lyster skaffer sig lærere i hobetal, efter hvad der kildrer deres øren” (2. Tim. 4:5).

*

Den Augsburgske Bekendelses indledende tekst blander sig f.eks. ikke i, hvad der (som grundlæggende for troen) læres andre ste-

der på andre måder eller til andre tider. Den er ret ligeglad med, om en dansk biskop (med både provst og præst) ved indgangen til dette tredje årtusinde erklærer sig indforstået med den mest sekteriske vranglære. Bekendelsens eget urokkelige ståsted forbliver urokket dette: ”Menighederne hos os lærer...” Det vil sige, at Den Augsburgske Bekendelsestekst er fast forankret i en på den tid levende menigheds tro og liv, samt at den er formuleret på en sådan måde, at den ’som sådan’ er gældende for alle kommende tider. Som et værn mod kommende dages vranglære kan den aldrig fremstå som noget ’grænseløst’ eller ’svømmende’ (den kan f.eks. ikke nøjes med det slidte slogan, som de danske præster og bisper bruger, når de taler om ’summen af’ – eller ’helhedssynet af’ evangeliet. Nej, også i denne sag er den rungede røst fra fortiden afgørende: ”Menighederne hos os lærer...”

”Jamen, det kan vi i dag ikke blive enige om,” vil nogen indvende.

”Underordnet,” svarer Bekendelsen. ”Menighederne hos os er enige. Vi lærer med fuld enstemmighed, hvad der også i denne sag er fornødent!”

*

Vildledende homo-teologer er af denne grund i denne time i gang med at søge at tilintetgøre Augsburg bekendelsens lære om ’den fulde enstemmighed’. Det er derfor ikke mindst til dem apostelen henvender sig, når han udbryder: ”Der må ikke findes splittelser iblandt jer! I skal være fuldt ud forenede i samme sind og samme overbevisning” (1. Kor. 1:10).

De præsteordinerede mænd og kvinder, der i disse dage stræber efter at åbne kirkens døre for samlivsformer, som ifølge Den Hellige Skrift er stemplet som synd, er inderst inde klar over, at de har gang i et splittelsesværk. De beviser sig dermed som værende modstandere af den tjenestegerning, som Ny Testamente

beskriver med ordene: "... at opbygge Kristi Legeme, indtil vi alle når frem til at være ét i troen på og erkendelsen af Guds Søn" (Ef. 4:13). Hermed overtræder de selve begyndelsesgrundlaget om 'enstemmighed', som Den Augsburgske Bekendelse hviler på, og apostelens ord er i den forbindelse klare og utvetydige: "En mand, der volder splittelser, skal du vise bort!" (Titus 3:10). Præster, provster og bisper, der er medvirkende til homo-teologiens splittelsesværk, bringer sig dermed udenfor kirkens bekendelsesgrundlag!

SPORENE SKRÆMMER

Spørgsmålet om kirkens stilling til homoseksualitet, herunder vielse af homoseksuelle, er det store konfliktfyldte emne i mange kirkesamfund – ikke kun i Danmark – men verden over. Det har ført til bedrøvelige og skadelige spændinger og omfattende, uheldelige splittelser! I øjeblikket truer udbredelsen af homo-læren de bedste relationer blandt kristne både på det nationale og det internationale plan – og det er vigtigt at iagttage og være på vagt over for de beske frugter af denne teologi.

Homo-læren har medført voldsomme kontroverser inden for Anglican Communion, hvor en del biskopper simpelthen udeblev fra den kendte Lambeth Conference, der kun holdes hvert 10. år. Årsagen til dette fravær var reaktionen mod, at nogle kirker havde indført velsignelse af registrerede par eller tillod ordinationerne af homoseksuelle præster og biskopper. De anglikanske kirker i USA og Canada oplevede i 2009 en lige så smertelig splittelse på grund af den nye homo-teologi. En del af medlemmerne forlod kirkerne og dannede et alternativt anglikansk kirkesamfund i Nordamerika, som i dag tæller 100.000 medlemmer.

Sporene skræmmer!

Blandt lutherske kirker har læren om homovielser og velsignelser ført til voldsomme spændinger. Den nye teologi, som ikke har rod i hverken Bibelen eller kirkens bekendelsesskrifter, er i denne time en potentiel trussel mod enheden både i Danmark og på verdensplan. Uafbrudt dukker dette emne op inden for Det lutherske Verdenssamfund (LVF).

Blandt lutherske kirker er Svenska Kyrkan indtil videre gået længst i spørgsmålet om homoseksualitet; senest med beslutningen i oktober 2009 om at ville indføre et kønsneutralt ægteskabsritual. Udviklingen har bl.a. ført til, at flere kirker (f.eks. de lutherske kirker i de baltiske lande) i dag siger, at de reelt ikke længere er i kirkefællesskab med Svenska Kyrkan. Senest har den lutherske kirke i Tanzania, som er verdens næststørste lutherske kirke, meddelt, at den ikke vil samarbejde med eller modtage penge fra kirker, som positivt støtter homoseksuelles stilling i kirken.

(Ingen kan med sikkerhed sige, på hvilken bibelsk baggrund af dette radikale skridt er blevet taget, men det kunne henføres til Abrahams kontante svar til Sodomas konge, da denne forsøgte at indgå en alliance med sejrsherren fra Siddim-dalen. Den bibelske beretning lyder sådan: ”Men Abraham svarede Sodomas konge: Jeg løfter min hånd til Herren, Gud den Højeste, Skaberen af himmel og jord: Jeg vil ikke have noget af dit, ikke så meget, som en tråd eller en sandalrem. Du skal ikke kunne sige: Jeg har gjort Abraham rig!” (1. Mose 14:22-24).

Det er uvist, hvad denne melding om afbrydelsen af det økonomiske fællesskab vil medføre, men den vidner om konfliktpotentialer i dette spørgsmål indenfor den lutherske kirkefamilie.

”SIG BARE: ’REVOCO!’”

Til de præster og provster, der ikke blot befordrer usædelighed i kirken men selv lever i den, vil jeg sige, at de ikke et øjeblik længere bør driste sig til at tage Luther til indtægt for deres teologi. De er levende eksempler på apostelens advarende formaning, når han om det homofile samliv (Rom. 1:27) siger: ”Ikke bare lever de selv sådan, men bifalder også, at andre gør det” (v.32).

Lad mig som et eksempel på, hvor renhjertet Luther forkyndte evangeliet (hvilket er både bekendelsesskrifternes og præsteløftets betingelse) fortælle om hans møde med en diplomatisk forløber for den højærværdige, pavelige repræsentant, Kardinal Kajetan. Netop denne kardinal var en betydelig person, idet han som pavens hellige sendebud repræsenterede Den Hellige Fader ved den tyske rigsdag, som holdtes i Augsburg.

I oktober 1518, altså et år efter den dag, hvor Luther havde hamret de 95 teser op på slotskirkedøren i Wittenberg, modtog han ordre til at fremstille sig for kardinal Kajetan.

Inden dette foretræde for den mægtige kardinal modtog Luther besøg af en venlig Herre, en sleben, italiensk adelsmand ved navn Serralonga. Den højadelige gæst og diplomat havde en tid opholdt sig ved de sachsiske hof – og han var åbenbart fundet egnet til at forsøge at få den genstridige munk til at opgive sine angreb på paven og hans afladsteologer.

Serralonga prøvede at få munken bragt til fornuft ved et enkelt argument – et lille latinsk ord på seks bogstaver. Han skulle blot sige: ’Revoco’ (jeg genkalder) – så ville hele sagen være klaret, og Luther ville være uden for livsfare og kunne i ro og fred fortsætte sin præstetjeneste. Med den lille let-udtalte, latinske glose, ’revoco’, ville Luther dermed tilkendegive, at han trak alle de ’grimme anklager’ mod præster, provster og biskopper tilbage, og at han

ikke længere ville efterjage de folk, som han havde rejst så svære beskyldninger imod. ”Sig: ’Revoco’,” sagde den italienske diplomat – ”og alt skal være dig tilgivet, og du kan rejse dig som en fri mand og blive godtaget af kirken.”

Men Luther ville ikke sige ’Revoco’. Med egne øjne havde han set det umoralske liv, som huserede i Rom, og med egne øren havde han hørt de fattige argumenter, hvormed afladsteologerne understøttede deres lære – og i hans eget hjerte var et lys fra Guds ord trængt igennem samvittighedskvalernes mørke.

*

Når en dansk folkekirkepræst sender mig en vred mail, fordi jeg har tilsendt ham mit indlæg i den landsomfattende høring, som kirkeministeren har foranstaltet, har jeg lyst til her at lade hans argumenter blive hørt. Når det tages i betragtning, at det er et i øjeblikket verdensomfattende lærespørgsmål, der på national basis skal tages stilling til, bør præstens ærinde vække til eftertanke. Han skriver:

”Jeg har forestået kirkelig velsignelse af vores lesbiske datter og hendes elskede. Jeg har døbt deres lille pige og håber at få lov at døbe hende, der omkring nytår ventes til verden. Både den kirkelige velsignelse og dåb af deres pige har betydet uendeligt meget for dem.

Præsten fortsætter: ”Dem, der i skrift og tale hælder mine kære og andre, der er at ligne med dem, ud, ved ikke, hvad de gør. Jeg skal dog prøve, så godt jeg nu formår, at tilgive den uvidenhed, der lægges for dagen.” Præsten slutter med at frabede sig (som han udtrykker det): ’yderligere materiale, der bærer ved til forargelsen af Guds børn og mine kære’...

Overfor denne mail vil det være på sin plads at citere ét af de

mange hørings svar, som er blevet mig tilsendt. Et dansk menighedsråd med dets præst skriver: ”Vi mener, at folkekirken skal holde fast ved, at ægteskabet er Guds ordning for samlivet mellem mand og kvinde, for familieliv og forældreskab. I vielsesritualet står der bl.a.: Vi beder Dig, at Du vil bevare denne ordning og velsignelse urokket iblandt os. Ordningen og velsignelsen (som der her er tale om) er ægteskabet mellem én mand og én kvinde. Af ritualet fremgår det helt tydeligt, at det er dette forhold, som er under Guds velsignelse.” Kirkens hørings svar slutter: ”Der er bibelske tekster i både Gamle og Ny Testamente, som klart forbyder homoseksuelt samliv. Kirken har naturligvis ingen kompetence til at velsigne, hvad Gud forbyder. Derfor kan vi kun appellere til, at ministeriet tager det aktuelle forslag af bordet!”

(Disse to henvendelser giver et tydeligt indtryk af, at hvad der nu er brug for i den forestående strid, hvor denne sag bevæger sig ind i folketinget. Det er – så vidt jeg kan se - afklaringen af den lære, som findes i Den Augsburske Bekendelse).

'GUDS UDELELIGE ENHED'

Det første, der (med hensyn til Den Augsburske Bekendelse) bør betones, er, at al form for Guds-åbenbarelse altid gives til hjælp for mennesker; den er udelukkende bestemt til menneskets forløsning og frelse! Altså ikke kun til 'en velsignelse', men som apostelen insisterer i sit brev til den unge Timoteus: ”Ethvert skrift, som er indblæst af Gud, er også gavnligt til at belære, til at irettesætte, til at genrejse, til at optugte i retfærdighed, så at Guds-mennesket kan blive fuldt beredt til al god gerning” (2. Tim. 3:16-17).

Hvis noget er sandt med hensyn til at fatte og forstå de dybere ting i den kristne kirkes lære, så sigter det altid på dette høje mål. Sandheden er aldrig depraverende, og den er altid – når den

fremstår klarest – i overensstemmelse med menneskets første og oprindelige natur. Samtidig er 'det sande' forfærdende realistisk. Gudsløset opererer i en afgrund af mørke. Derfor er det falsk lære, når moderne homo-teologer drister sig til at omskrive de fire første ord i Johannesevangeliet (der lyder sådan): 'I begyndelsen var ordet' til: 'I begyndelsen var velsignelsen' (Krit. For. 120, s.65). Lyset er ikke kommet for at velsigne mørket men for at jage natten og dens lyssky gerninger på flugt. "Hvad har retfærdighed og lovløshed med hinanden at skaffe? Hvad fællesskab er der mellem lys og mørke? (2. Kor. 6:14)

Dette gør sig især gældende med den sandhed, som står anført som den første og fornemste artikel i Den Augsburgske Bekendelse. Når det i den første linje i dette trygge troens grundlag anføres, at 'Den nikænske synodes dekret om det guddommelige væsens enhed og om de tre personer er sandt og bør tros uden enhver tvivl' – så bevæger alle troende alle vegne sig ind på den hellige grund, som er selve oldkirkens kendemærke – og enhver, som tilsmudser tærskelen ind til dette allerhelligste område af kirkens lære, bør straks jages på porten (og ikke tillades nogen tilbagevenden, før vedkommende har omvendt sig og gjort skyldig bod for sin overtrædelse).

Det er en uhyre misforståelse, når nogen (i intellektuel arrogance) vil dække sig ind under dette lærepunkt som værende blot en spekulativ og abstrakt sandhed. De har her at gøre med selve hovedet af alt, hvad der kan betegnes som Guds væsen. Læren om denne enhed bør og kan omsættes i liv og virkelighed – og de, som i dette tilfælde drister sig til at fordre en nærmere forklaring, derfor kun gives dette enkle svar: Sandheden bag Den Augsburgske Bekendelses 'éne guddommelige væsen, som kaldes Gud og er Gud" (art. 1) kan kun modtages ved åbenbarelse. Det vil sige, at den (som andre afgørende punkter i læren om Kristus) kun kan erkendes i tro, der omsættes i handling... og de, som ikke i barnlig enfold kan acceptere og efterleve denne lære, brin-

ger sig ikke kun uden for den kristne kirkes bekendelsesskrifter, men de bringer sig udenfor Guds frelsesplan. Af den grund bør enhver forkyndelse, som ikke er i fuld overensstemmelse med dette punkt i kirkens bekendelse, formenes adgang til noget embede og nogen lærergerning! Lære om, at Guddommen er 'evig, ulegemlig og udelelig' (som det hedder i CA) er tilgængelig for den spædeste og mest enfoldige tro – selv blandt de af Guds folk, som ikke er i stand til at udtrykke eller formulere deres tro på denne sandhed. ”Jeg priser Dig, Fader, Himlens og jordens Herre,” udbryder Jesus, ”fordi du har skjult dette for de vise og kloge og åbenbaret det for de umyndige” (Matt. 11:24).

*

Ej heller politikerne kan i denne foreliggende sag snige sig uden om en stillingtagen til dette første lærepunkt i Den Augsburgske Bekendelse! Der er nemlig 'opstået behov for en juridisk løsning på en teologisk konflikt' (E. Harbsmeier: Den rette lære, side 5). Dette behov er (med spørgsmålet om vielsesritual for homoseksuelle) blevet så overvældende, at lovgiverne ikke længere kan 'skubbe det over på et andet bord'. De bliver af de politiske omstændigheder drevet til at overveje, hvorvidt (som det hedder i kirkens bekendelse) 'det guddommelige væsen er udeleligt?'

Formuleringen er som sagt 500 år gammel – men er i disse dage 'som stået op fra de døde'. På godt dansk vil det sige, at folketinget nu hurtigst muligt bør finde ud af, om der kan være 'delte meninger i Gud'? Eller om Gud kan komme 'i konflikt med sig selv'?

Folkekirken, som staten er forpligtet til at støtte som en evangelisk-luthersk kirke, bygger nemlig sin tro på, at (citat): 'det guddommelige væsens enhed er tre personer (CA art. 1) – og at disse er 'udelelige'. Det vil sige, at der ikke – hverken i tid eller evighed – kan forekomme nogen uoverensstemmelse i 'det guddommelige råd'; det er 'treenigt'.

Hvis det altså er sandt, at Faderen, Sønnen og Helligånden er 'enige' med de danske biskoper i, at bøsser og lesbiske kan velsignes i deres (ifølge ritualen) 'kongeligt forordnede' homoseksuelle samliv, og at dette ikke strider mod nogen del af den bibelske åbenbarelse, som kirken er bygget på, så er der ingen problemer. I så tilfælde kan folketetinget frit og ubesværet lovgive sådan, at et statsautoriseret ritual for homoseksuelle vielser skal og bør indføres i kirken. I modsat fald er folketetinget forpligtet til at 'understøtte' kirkens bekendelsesgrundlag, som (i et sådant tilfælde) ikke giver mulighed for en sådan lov. Handler politikerne imod denne konstitutionelle orden, gør de sig skyldige i en lovgivning, der er grundlovsstridig – og kan i det tilfælde blive stillet for retten!

Dette sidste punkt vil – om Gud vil og jeg lever – ud fra Den Augsburgske Bekendelse blive taget op til overvejelse i en række efterfølgende numre af 'Øjeblikket'. Det første af dette vil udkomme på pdf-fil i begyndelsen af det nye år...

KONGELIGT FORORDNET

Med hensyn til det evt. kongeligt forordnede vielsesritual for homoseksuelle kan der næppe gives nogen bedre beskrivelse end Søren Kierkegaards; han skriver:

”Når vi blot ser på det menneskelige og lader det guddommelige (altså kristendommen) ude af billedet, så forholder det sig sådan, at staten forbliver den højeste menneskelige instans. Staten er – menneskeligt set – hævet over alt og alle.

Sådan opfatter folket det! Det er den betydning, som den enkelte tillægger staten. Alt, hvad der bærer mærke af at være bekræftet, sanktioneret og autoriseret af staten, er i orden! Især – i den monarkistiske stat – hvis det er 'kongeligt autoriseret'. Så er det

bedre og mere end alt andet. Dette lille tillægsord 'kongelig' giver folk en tryghed – ja, en garanti for, at her er noget, man kan forlade sig på. Her er noget, man bør respektere...”

Søren Kierkegaard fortsætter: ”Sådan lever nu folk, og det er ønskeligt, at de lever sådan. Det er, hvad man bør forstå ved en stille og rolig borger, der hviler i sin tillid til staten. Men det har ført følgende med sig: at det går for sig: Fra morgen til aften får folk at vide, at hvad der er kongeligt forordnet og statsligt autoriseret er bedre og mere værd, end det eller den, der ikke kan smykke sig med dette tillægsord.”

Kierkegaard slutter: ”Hvor kristeligt vildledende! Folk lever og ånder jo i den forestilling, at den kongeligt autoriserede, er mere end den, der ikke er kongeligt autoriseret. En lærer i kristendom, som er kongelig forordnet, er altså mere end den, der ikke er det. Dem, der bærer statens mærke med højere rang, flere ordener og bedre lønninger er mere end dem, der ikke har alt dette...

Hvilken fundamental forvirring! At radbrække sproget er i dette tilfælde at radbrække kristendommen. Eller rettere at stille det hele på hovedet for på en fin måde under skin af kristendom at praktisere den rene hedenskab...” (Søren Kierkegaard, Øjeblikket nr. 3, 27. juni 1855).

Dette nummer af 'Øjeblikket' er det tredje, som udsendes indenfor én måned. På et tidspunkt havde jeg kun disse tre numre i tanke. Imidlertid vil fronterne skærpes i det nye år. "Der må jo være partier iblandt jer," siger apostelen, "for at det kan blive åbenbart, hvem der er ægte" (1. Kor. 11:19).

Kirkeministeren vil få et smerteligt indtryk af dette, når hun samler de mange hørings svar fra landets menighedsråd. Kirken er delt... og hvad det kan føre til, kan blive mere alvorligt, end de fleste forestiller sig. Derfor behandler dette nummer af 'Øjeblikket' blandt andet den voldsomme konflikt, som spørgsmålet om velsignelsen af det homoseksuelle samliv har skabt indenfor Det lutherske Verdensforbund.

Et af de hørings svar, som kirkeministeren vil undre sig over, kommer fra Allinge-Sandvig Sogn på Bornholm. "Lad os, hvad angår splittelsestendensen," skriver menighedsrådet, "fremlægge et yderligere argument. For omkring 50 år siden udtrykte Hal Koch det således: "Danskerne er ikke til at drive ud af folkekirken! Sådan forholder det sig ikke længere. I stigende grad melder folk sig ud – også af økonomiske grunde..."

Menighedsrådet med sognepræst Carsten Møller-Christensen i spidsen slutter med følgende: "Indførelsen af et velsignelsesritual for velsignelse af homofil seksualitet kan afstedkomme en økonomisk set uheldsvanger spiral. Mange vil melde sig ud og dermed virker et sådant ritual kirkesplittende. Følgen heraf bliver, at flere melder sig ud. Det bliver for dyrt at være medlem i Folkekirken. Den økonomiske smertegrænse er nået..."

